

Arrestnummer C1 1489 / 2017
Repertoriumnummer 2017/ 3535
Datum van uitspraak 30 november 2017
Notienummer griffie 2016/NT/474
Notienummer parket-generaal 2014/PGG/609 2016/VJ11/474

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 04 DEC. 2017 Niet te registreren

Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000985876-0001-0033-01-01-1

2014/PGG/609 - 2016/VJ11/474

Not.nr. OU.66.L3.000567/12

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. | ,
geboren te | op | ,
bediende,
wonende te | Ronse,
- burgerlijke partij -
2. nr. **De WOONINSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest,
met kantoren te 9000 Gent, Koningin Maria Hendrikaplein 70 bus 92, Lovelingebouw,
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. *1625*
geboren te Si | op | ,
gepensioneerd,
wonende te | Ronse,
- eerste beklagde -
2. nr. *1626*
geboren te | op | ,
zelfstandige,
wonende te | Ronse, | ,
- tweede beklagde -
3. nr. *1627*
geboren te | op | ,
zelfstandige,
wonende te | Ronse,
- derde beklagde -

4. nr. 1628

met maatschappelijke zetel te Ronse, |
met ondernemingsnummer |
- vierde beklagde -

1. Op grond van de aanhangig makende verwijzingsbeschikking worden de beklagden elk vervolgd voor het volgende:

"de eerste, de tweede, de derde en de vierde:

de eerste, de tweede, de derde en de vierde handelend als daders van de wanbedrijven, om de wanbedrijven te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben of om door enige daad tot de uitvoering ervan zodanige hulp verleend te hebben dat de wanbedrijven zonder hun bijstand niet hadden kunnen gepleegd worden, de vierde verantwoordelijk voor de door de eerste, de tweede en de derde hierna omschreven gepleegde wanbedrijven die hetzij intrinsiek verband hadden met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd:

A. te : van niet nader te bepalen datum in de niet verjaarde periode tot 3 februari 2012, waaronder op 29 december 2011:

Met inbreuk van de artikelen 5. § 1. en 20. § 1. van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurders, eventuele onderverhuurders, of diegenen die de woningen ter beschikking hebben gesteld, woningen die niet voldeden aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van hoger geciteerd artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, rechtstreeks of via tussenpersoon te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

namelijk:

daar waar artikel 5. § 1., tweede lid, van de Vlaamse Wooncode voor de wijziging, aangebracht door het Decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, stelde:

de woning moet voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid, met inbegrip van de specifieke en aanvullende veiligheidsnormen die de Vlaamse Regering vaststelt.

en na de hoger geciteerde wijziging:

PAGE 01-00000985876-0003-0033-01-01-4

Elke woning moet voldoen aan de vereisten van brandveiligheid, met inbegrip van de specifieke en aanvullende veiligheidsnormen die de Vlaamse Regering vaststelt.

In het pand gelegen te [redacted] kadastraal gekend [redacted], zeven zelfstandige woningen, hoofdzakelijk bestemd waren voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het ging om ene eengezinswoning, een etagewoning, stedenbouwkundige vergunning,

zonder dat was voldaan aan de meest elementaire brandbeveiliging, als daar zijn:

- *de totale afwezigheid van een tweede ontruimingsmogelijkheid die kan leiden naar een veilige plaats, tweede ontruimingsmogelijkheid wanneer de eerste door de brand onbruikbaar geworden is*
- *de totale afwezigheid van branddetectie- en brandmeldingsmateriaal, zoals daar zijn optische rookmelders*
- *door het zich onthouden van het aanvragen van de nodige vergunningen van ruimtelijke ordening voor het opsplitsen van een bestaand gebouw in verschillende zelfstandige woningen, het belemmeren van de maatschappelijke controle en toetsing van de brandveiligheid in de nieuw tot stand gekomen wooneenheid."*

2. De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer 3 O, besliste bij vonnis van 15 april 2016 op tegenspraak als volgt:

"Op strafrechtelijk gebied :

Vult de tenlastelegging aan als volgt :

Vanaf "in het pand gelegen te [redacted] ...", dient gelezen te worden als volgt : "in het pand gelegen te [redacted] kadastraal gekend [redacted], zeven zelfstandige woningen, gerealiseerd door opsplitsing of wijziging van het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd waren voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het ging om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een af don niet gemeubelde kamer, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,"

Veroordeelt de eerste beklaagde voor het haar ten laste gelegde en bewezen verklaarde feit tot :

- **een hoofdgevangenisstraf van één jaar ;**

- een geldboete van 1.000,00 euro te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 6.000,00 euro, de feiten zowel voor als na 1.1.2012 gepleegd zijnde.

Zegt dat bij niet voldoening binnen de door de wet gestelde termijn deze geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat UITSTEL wordt verleend van de tenuitvoerlegging van dit vonnis voor een termijn van drie jaar nu te verwachten valt dat de beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken, en dit voor wat betreft de gehele hoofdgevangenisstraf en een gedeelte van 800,00 euro van de geldboete, te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 4.800,00 euro.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor het hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde feit tot :

- een hoofdgevangenisstraf van één jaar ;
- een geldboete van 1.000,00 euro te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 6.000,00 euro, de feiten zowel voor als na 1.1.2012 gepleegd zijnde.

Zegt dat bij niet voldoening binnen de door de wet gestelde termijn deze geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat UITSTEL wordt verleend van de tenuitvoerlegging van dit vonnis voor een termijn van drie jaar nu te verwachten valt dat de beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken, en dit voor wat betreft de gehele hoofdgevangenisstraf en een gedeelte van 800,00 euro van de geldboete, te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 4.800,00 euro.

Veroordeelt de derde beklaagde voor het haar ten laste gelegde en bewezen verklaarde feit tot :

- een hoofdgevangenisstraf van één jaar ;
- een geldboete van 1.000,00 euro te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 6.000,00 euro, de feiten zowel voor als na 1.1.2012 gepleegd zijnde.

Zegt dat bij niet voldoening binnen de door de wet gestelde termijn deze geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat *UITSTEL* wordt verleend van de tenuitvoerlegging van dit vonnis voor een termijn van *drie jaar nu te verwachten valt dat de beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken, en dit voor wat betreft de gehele hoofdgevangenisstraf en een gedeelte van 800,00 euro van de geldboete, te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 4.800,00 euro.*

Veroordeelt de vierde beklaagde voor het haar ten laste gelegde en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 6.000,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 36.000,00 euro.

Veroordeelt de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde tot de gevorderde herstelmaatregel, met name het pand een andere bestemming te geven conform de bepalingen van de VCRO, hetzij het pand te slopen. Dit herstel dient gerealiseerd te worden binnen een termijn van tien maanden te rekenen vanaf het tussen te komen vonnis waarbij de beklaagden de wooninspecteur dienen te verwittigen na uitvoering zoals voorzien in art. 20 § 6 Wooncode.

Zegt voor recht dat in het geval de plaats niet wordt hersteld binnen de voormelde termijn, de wooninspecteur wordt gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te voorzien.

Zegt voor recht dat aan de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde een dwangsom van 125,00 euro per beklaagde wordt opgelegd per dag vertraging bij de niet uitvoering van het herstel. Deze termijn is gekoppeld aan de hoofdveroordeling en betreft geen dwangsomtermijn zoals voorzien in art. 1385bis Ger. W.

Spreekt tegen de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde de verplichting uit ELK een bijdrage te betalen van vijftientig euro verhoogd met 50 opdecimen en aldus telkens gebracht op 150 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 51,20 euro.

Veroordeelt de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde elk tot één derde van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 340,31 euro.

Op burgerlijk gebied :

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij . ontvankelijk en erop recht doende :

Veroordeelt de eerste, tweede, derde en vierde beklagde solidair om te betalen aan de burgerlijke partij Malulu Gauthier ten titel van schadevergoeding :

- Medische kosten: **duizendvierhonderddertien euro en vierendertig eurocent (1.413,34 euro) ;**
- Diverse kosten: **zeshonderdzevenenzeventig euro en vierendertig eurocent (677,34 euro) ;**
- Administratiekosten : **honderd euro (100,00 euro) ;**
- Verlies van een kind: **twaalfduizendvijfhonderd euro (12.500,00 euro) ;**

meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 29 december 2011 tot heden, onder de vorm van gerechtelijke intresten vanaf de datum van stelling als burgerlijke partij, meer de moratoire intresten aan dezelfde intrestvoet vanaf heden tot de dag der algehele betaling en de kosten aan de zijde van de burgerlijke partij begroot op de rechtsplegingsvergoeding ten belope van **duizendtweehonderdentien euro (1.210,00 euro).**

Wat betreft de schade ingevolge persoonlijke, huishoudelijke of economische ongeschiktheid in hoofde van .

Alvorens verder recht te doen ten gronde, stellen aan als deskundige Dr. , teneinde de hierna vermelde deskundigenopdracht uit te voeren:

I. Opdracht

A. Algemeen

- wonende te , te onderzoeken;
- Na partijen daartoe tijdig en op regelmatige wijze te hebben opgeroepen, kennis te nemen van het gerechtsdossier, het medisch dossier van . de andere stukken hem door partijen bezorgd of elk ander dossier dat hijzelf nuttig zal achten om er kennis van te nemen en meer in het bijzonder het door de deskundige reeds op strafgebied opstelde deskundigenverslag,
- Zo dit nodig zou zijn tijdens het onderzoek, specialisten te consulteren en hun advies bij het verslag te voegen, alsook zijn standpunt hierover kenbaar te maken;
- Alle identiteitsgegevens van te vermelden, zijn burgerlijke stand, zijn persoonlijke toestand, zijn familiale toestand, zijn schoolse opleiding, zijn vroegere en zijn actuele professionele toestand, zijn medische voorgaanden en, zijn eventuele vrijetijdsbesteding;

- *Advies te verlenen nopens het oorzakelijk verband tussen de feiten aan overkomen op 29 december 2011 en de door ingeroepen tijdelijke en blijvende klachten ;*
- *Nauwkeurig de vastgestelde letsels en aandoeningen te beschrijven, hun evolutie, de ondergane behandelingen, de eventuele verwickelingen en de geformuleerde klachten ;*
- *Zijn advies te geven over de aard, de duur en de evolutie van het genezingsproces en in voorkomend geval de duur van de hospitalisatie alsook de ernst van de geleden pijnen,*
- *Indien blijkt dat voorafgaandelijk aan 29 december 2011 getroffen is of was door een fysiologische afwijking of door een ziekte, na te gaan of en in welke mate deze voorafgaande toestand van invloed is op de vastgestelde letsels ;*
- *Te antwoorden op alle nuttige en ter zake dienende vragen en opmerkingen die hem door partijen in het kader van de expertiseopdracht zouden worden gesteld.*

B. Over de tijdelijke schade

1. Hulpmiddelen

- *Aan te geven of medicatie, prothesen, orthesen, technische hulpmiddelen, aanpassingen van de woning of van het voertuig van aard waren/zijn het leven van het slachtoffer te vergemakkelijken op persoonlijk vlak, op gezinsvlak in de ruime betekenis van het woord of op professioneel vlak en in het voorkomend geval de kosten ervan te berekenen.*
- *Aan te geven of de toestand van tijdens deze periode al dan niet hulp van derden (gekwalficeerd of niet) noodzakelijk maakte. In het bevestigend geval de aard en de in uren uitgedrukte omvang ervan aan te geven, rekening houdend met de bestaande en beschikbare hulpmiddelen.*
- *Bij de evaluatie van de verschillende graden van invaliditeit zal er met deze verschillende hulpmiddelen rekening worden gehouden.*

2. Persoonlijke tijdelijke ongeschiktheid

- *De periodes met hospitalisatie van die zonder hospitalisatie te onderscheiden en te bepalen op een schaal van 0 tot 100 de graad van persoonlijke tijdelijke, gehele en gedeeltelijke ongeschiktheid (d.i. de impact op het dagelijkse leven van het slachtoffer die de door het ongeval veroorzaakte aantasting van de fysieke of psychische integriteit heeft), en dit onafhankelijk van de eventuele huishoudelijke en de economische ongeschiktheid, die afzonderlijk worden geëvalueerd.*

3. Tijdelijke huishoudelijke ongeschiktheid

- *Te bepalen op een schaal van 0 tot 100 de eventuele invloed (met beschrijving) van de tijdelijke volledige of gedeeltelijke aantasting van de fysieke en/of psychische integriteit op de huishoudelijke taken van*

4. Tijdelijke economische ongeschiktheid

- *Te bepalen op een schaal van 0 tot 100 de eventuele invloed (met beschrijving) van de tijdelijke volledige of gedeeltelijke aantasting van de fysieke en/of psychische integriteit op de voorbije of actuele professionele activiteit van _____ (hierbij rekeninghoudend met de door de deskundige te preciseren mogelijke verhoogde inspanningen van het slachtoffer in het geval vaneen gehele of een gedeeltelijke werkhervatting).*

5. Specifieke schade

- *Aan te geven of er specifieke fysieke, psychische of sociale schade is vóór de consolidatie. In de mate dat hiermee geen rekening werd gehouden bij het bepalen van de verschillende graden van de tijdelijke ongeschiktheid, beschrijft hij die specifieke schade (esthetische schade, seksuele schade, genoegenschade) en verduidelijkt hij de aard ervan.*
- *Aan te geven of er een bijzonder fysiek lijden (quantum doloris) was dat niet begrepen is in de bepaalde graden van de persoonlijke ongeschiktheid en in het bevestigend geval beschrijft hij dat lijden en evalucert hij het in de tijd. Bij deze evaluatie zal de deskundige tevens rekening houden met de gebruikte pijnstillers.*

C. Over de blijvende schade

1. Consolidatie

- *een gemotiveerd advies te geven over de datum van de genezing of van de consolidatie van de letsels; hij beschrijft nauwkeurig de blijvende letsels en de overblijvende klachten;*

2. Hulpmiddelen

- *Bepaalt of er na de consolidatie van de letsels prothesen, orthesen, technische hulpmiddelen, aanpassingen van de woning of van een voertuig nodig zijn om de persoonlijke, huishoudelijke (sensu lato) of professionele activiteiten van het slachtoffer te vergemakkelijken. Hij zal een advies verlenen over kostprijs ervan, alsook de frequentie van vernieuwing en onderhoud.*

- *Bepaalt of er na de consolidatie van de letsels hulp van derden nodig is en preciseert daarvan de aard evenals de vereiste kwalificaties van de hulpverstrekkers en de in uren uitgedrukte omvang van de nodige hulp, rekening houdend met de bestaande en beschikbare hulpmiddelen.*

3. Persoonlijke blijvende ongeschiktheid

- *Geeft aan of en in welke mate (op een schaal van 0 tot 100) de feiten van 29 december 2011 toe te schrijven blijvende letsels een invloed hebben op het dagelijkse leven van _____, en dit onafhankelijk van de eventuele huishoudelijke en economische ongeschiktheid die afzonderlijk worden bepaald*

4. Blijvende huishoudelijke ongeschiktheid

- *Te bepalen op een schaal van 0 tot 100 de eventuele invloed (met beschrijving) van de tijdelijke volledige of gedeeltelijke aantasting van de fysieke en/of psychische integriteit op de huishoudelijke taken van _____*

5. Blijvende economische ongeschiktheid

- *Te bepalen op een schaal van 0 tot 100 de eventuele invloed (met beschrijving) van de tijdelijke volledige of gedeeltelijke aantasting van de fysieke en/of psychische integriteit op de voorbije of actuele professionele activiteit van _____ (hierbij rekeninghoudend met de door de deskundige te preciseren mogelijke verhoogde inspanningen van het slachtoffer in het geval vaneen gehele of een gedeeltelijke werkhervatting).*

6. Specifieke schade

In de mate dat daarmee geen rekening werd gehouden bij het bepalen van de verschillende graden van de blijvende ongeschiktheid :

6.1. Esthetische schade.

- *In voorkomend geval te beschrijven die blijvende esthetische schade en te evalueren op een schaal van 1 tot 7, met de vermelding van de criteria waarmee hij rekening hield.*
- *Indien er een mogelijkheid tot verbetering van de esthetische schade bestaat, de aan deze ingreep of ingrepen verbonden risico's te vermelden, de eraan verbonden kosten, de periodes van ongeschiktheid die uit deze operatie(s) voortvloeien en, in het voorkomend geval, de schade die na deze operatie(s) nog zou overblijven.*

6.2. Seksuele schade, genoegenschade en bijzonder blijvend fysiek lijden

- *In voorkomend geval beschrijft nauwkeurig de diverse aspecten van deze schade.*
- *Indien er bijzonder fysiek lijden wordt weerhouden, geeft de eventuele medicatie en behandelingen aan die dat lijden kunnen verzachten.*

D. Voorbehoud, verzorging en uitgaven na consolidatie

- *Te bepalen of er, rekening houdend met het beeld van de letsels, een voorbehoud moet worden voorzien en in dat geval hij in de mate van het mogelijke het voorwerp en de duur ervan aan te geven.*
- *Te bepalen of er, rekening houdend met het beeld van de letsels, moet worden voorzien in een blijvende verzorging en blijvende uitgaven en er in dat geval de duur en de frequentie van aan te geven.*

II. Modaliteiten

Zegt dat de deskundige en partijen zich voor het overige zullen dienen te gedragen naar de bepalingen van de artikelen 962 tot 991 bis Ger.W.

Zegt voor recht dat dit vonnis door de griffier binnen de vijf dagen bij gerechtsbrief ter kennis zal worden gebracht aan de deskundige en per gewone brief aan de partijen en hun raadslieden en, in voorkomend geval, bij gerechtsbrief aan de partijen die verstek hebben laten gaan, gezien alle partijen die verschenen zijn niet om een opschorting van de kennisgeving hebben verzocht, voor de beslissing waarbij het deskundigenonderzoek werd bevolen.

Zegt dat de deskundige enerzijds over een termijn van acht dagen na de kennisgeving beschikt om zijn opdracht met behoorlijk omklede redenen te weigeren en, in geval van aanvaarding van de opdracht, zijn werkzaamheden zal aanvangen in zijn kabinet op een door hem nader te bepalen datum en uur nadat het voorschot werd geconsigneerd en binnen een termijn van vijftien dagen na kennisname van de consignatie van het voorschot voormelde datum en uur voor de aanvang van zijn werkzaamheden dient mee te delen aan de rechtbank, partijen en hun raadslieden.

Zegt dat de deskundige zelf aan partijen een raming zal laten worden van de algemene kostprijs van het deskundigenonderzoek of tenminste van de manier waarop zijn kosten en erelonen en deze van de eventuele technische raadgevers zullen berekend worden, waarbij de totale kostprijs zal berekend worden op basis van de werkelijke kost van de geconsulteerde specialisten en de gebeurlijke materiële uitgaven en van de omvang en de billijke verloning van de prestaties van de deskundige.

Zegt dat het voorschot, ter griffie te consigneren op rekeningnummer
{, op naam van de Afdelingsgriffier Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-
Vlaanderen, afdeling Oudenaarde (met vermelding referte dossier }, wordt
bepaald op duizendvijfhonderd euro (1.500 euro) door de eerste, tweede, derde en vierde
beklaagde te voldoen.

Zegt dat dit voorschot te beschouwen is als redelijk en aan de deskundige dient te worden
vrijgegeven.

Zegt dat de partijen zodra het voorschot in consignatie werd gegeven, de deskundige hiervan
op de hoogte zullen brengen en een bewijs van betaling zullen bezorgen ;

Zegt dat de deskundige desgevallend de vervulling van zijn opdracht kan schorsen of
uitstellen totdat zij op de hoogte is gebracht van de consignatie van het voorschot
overeenkomstig artikel 987, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek ;

Zegt dat de deskundige zelf de redelijke termijn zal bepalen waarbinnen partijen hun
opmerkingen kunnen laten kennen op haar voorverslag.

Zegt dat hij zijn eindverslag ter griffie zal neerleggen binnen **3 maanden** na de aanvang van
zijn opdracht. Indien die termijn niet haalbaar is zal de deskundige tijdig een verzoek tot
verlenging indienen. Het eindverslag wordt gedagtekend, ondertekend, en bevat
voorafgaandelijk aan de handtekening van de deskundige de eedformule: "Ik zweer dat ik
mijn opdracht in eer en geweten, nauwgezet en eerlijk vervuld heb".

Wijst de deskundige op artikel 509 quater S.W, dat luidt :
"met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van
tweehonderd euro tot vijftienhonderd euro of met één van die straffen alleen wordt gestraft
de deskundige die, wetende dat een rechtstreekse betaling niet toegelaten is, deze toch
aanvaardt van een partij in het geding."

Stelt de zaak voor het overige in afwachting van het deskundig eindverslag onbepaald uit en
houdt de beslissing omtrent de kosten terzake aan."

3. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 13 mei 2016 door de lasthebber *ad hoc* voor de ;
- 13 mei 2016 door
- 13 mei 2016 door
- 13 mei 2016 door ;
- 13 mei 2016 door het openbaar ministerie tegen de vier beklaagden;
- 20 mei 2016 door de burgerlijke partij

4. Op de rechtszitting van 30 september 2016 verleende het hof conclusietermijnen en bepaalde de rechtsdag op 12 januari 2017.

5.1 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 12 januari 2017:

- de eerste beklagde, de tweede beklagde en de derde beklagde in hun middelen van verdediging, de eerste vertegenwoordigd, de tweede en derde bijgestaan door meester Ilse Bothuyne, advocaat met kantoor te Oudenaarde,

- de vierde beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Jan Van Den Noortgaete, advocaat met kantoor te Oudenaarde, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*.

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

- de burgerlijke partij in zijn middelen bijgestaan door meester Brigitte Vanhoutte, advocaat met kantoor te Ronse,

dit alles in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de burgerlijke partij die zich heeft uitgedrukt in de Franse taal en werd bijgestaan door de aangestelde tolk, die de wettelijk voorgeschreven eed heeft afgelegd en de gezegden heeft vertaald van het Frans naar het Nederlands en omgekeerd.

De eiser tot herstel werd toen niet vertegenwoordigd.

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de terechtzitting van 24 maart 2017 waarop nieuwe conclusietermijnen werden verleend en de rechtsdag werd bepaald op de terechtzitting van 23 juni 2017.

5.2 Op de openbare terechtzitting van 23 juni 2017 hoorde het hof:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,

- de eiser tot herstel vertegenwoordigd door meester Pieter Van Assche, voor meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat met kantoor te Gent,

- de burgerlijke partij vertegenwoordigd door meester Brigitte Vanhoutte, advocaat met kantoor te Ronse,

- de eerste beklagde vertegenwoordigd, de tweede beklagde en de derde beklagde bijgestaan door meester Ilse Bothuyne, advocaat met kantoor te Oudenaarde,

- de vierde beklaagde vertegenwoordigd door meester Jan Van Den Noortgaete, advocaat met kantoor te Oudenaarde, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,

dit alles in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de burgerlijke partij die zich heeft uitgedrukt in de Franse taal en werd bijgestaan door de aangestelde tolk, die de wettelijk voorgeschreven eed heeft afgelegd en de gezegden heeft vertaald van het Frans naar het Nederlands en omgekeerd.

6.1 Tegen het vonnis van 15 april 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, tekende de lasthebber *ad hoc* van de vierde beklaagde hoger beroep aan met een op 13 mei 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, namelijk tegen alle "*schikkingen*" (lees: beschikkingen).

Op de griffie werd op 13 mei 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een (model)grievensformulier ingediend.

In het grievensformulier werden voor de vierde beklaagde op strafgebied de grieven 1.1 schuldigverklaring, 1.2 kwalificatie van het misdrijf, 1.4 strafmaat en op burgerlijk gebied de grieven 2.2 causaal verband (met specificering: in hoofdorde) en 2.3 schadebegroting (met specificering: in ondergeschikte orde) als grieven bepaald.

Het zo ingevulde grievensformulier bepaalt nauwkeurig de grieven.

De verklaring van hoger beroep en het grievensformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de vierde beklaagde is ontvankelijk.

6.2 Tegen het vonnis van 15 april 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, tekende de advocaat van de eerste beklaagde, de tweede beklaagde en de derde beklaagde hoger beroep aan met een op 13 mei 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank voor deze beklaagden gezamenlijk gedane verklaring, namelijk tegen alle "*schikkingen*" (lees: beschikkingen).

Op de griffie werd op 13 mei 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering voor elk van deze appellanten afzonderlijk een (model)grievensformulier ingediend.

In het grievensformulier werden voor deze appellanten telkens op strafgebied de grieven 1.1 schuldigverklaring, 1.2 kwalificatie van het misdrijf, 1.4 strafmaat en op burgerlijk gebied de grieven 2.2 causaal verband (met specificering: in hoofdorde) en 2.3 schadebegroting (met specificering: in ondergeschikte orde) als grieven bepaald.

Het zo voor elk van deze appellanten ingevulde grievenformulier bepaalt nauwkeurig de grieven.

De verklaring van hoger beroep en de grievenformulieren werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de eerste, tweede en derde beklagde is ontvankelijk.

6.3 Tegen het vonnis van 15 april 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, tekende het openbaar ministerie hoger beroep aan met een op 13 mei 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, namelijk tegen al de beschikkingen.

Het openbaar ministerie diende op 20 mei 2016 een grievenformulier in op de griffie.

Het grievenformulier vermeldt enkel 'volgberoep', waaruit volgt dat het openbaar ministerie zich dezelfde grieven als deze van de beklagden eigen maakte. Dit zijn nauwkeurige grieven.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie is ontvankelijk.

6.4 Tegen het vonnis van 15 april 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, tekende de advocaat van de burgerlijke partij hoger beroep aan met een op 20 mei 2016 ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, tegen alle "schikkingen" (lees: beschikkingen) op burgerlijk gebied.

Op de griffie werd op 20 mei 2016 een (model)grievensformulier ingediend, met bepaling van de grieven 2.2 causaal verband, 2.3 schadebegroting en 2.5 andere.

De verklaring van hoger beroep en het grievenformulier werden niet binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering respectievelijk gedaan en ingediend.

Het (principaal) hoger beroep van de burgerlijke partij is niet ontvankelijk.

Zoals hierna besproken stelde de burgerlijke partij evenmin incidenteel beroep in, gezien de (integrale) bevestiging van het beroepen vonnis werd gevraagd. De beklagden stelden echter wel hoger beroep in op burgerlijk gebied en bepaalden hierover nauwkeurige grieven, zoals hiervoor vermeld.

6.5 Er zijn voor het hof geen redenen om ambtshalve grieven aan te voeren.

7.1 Terecht verbeterden de eerste rechters de telastlegging met de hiervoor vermelde aanvulling.

7.2 Er is geen grond om de aanhangig gemaakte feiten te omschrijven als het misdrijf bepaald door artikel 418 Strafwetboek. Deze feiten zijn correct omschreven zoals hiervoor vermeld en in randnummer 7.1 verbeterd.

8. Artikel 5, § 1, Vlaamse Wooncode bepaalde in de te last gelegde periode het volgende:

“§ 1. Elke woning moet op de volgende vlakken voldoen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, die door de Vlaamse regering nader worden bepaald:

1° de oppervlakte van de woongedeelten, rekening houdend met het type van woning en de functie van het woongedeelte;

2° de sanitaire voorzieningen, inzonderheid de aanwezigheid van een goed functionerend toilet in of aansluitend bij de woning en een wasgelegenheid met stromend water, aangesloten op een afvoerkanaal zonder geurhinder te veroorzaken in de woning;

3° de verwarmingsmogelijkheden, inzonderheid de aanwezigheid van voldoende veilige verwarmingsmiddelen om de woongedeelten met een woonfunctie tot een normale temperatuur te kunnen verwarmen en indien nodig te kunnen koelen tegen een redelijke energiekost of de mogelijkheid deze op een veilige manier aan te sluiten, de thermische isolatie en de mate van winddichtheid van de woning;

4° de ventilatie-, verluchtungs- en verlichtingsmogelijkheden, waarbij de verlichtingsmogelijkheid van een woongedeelte wordt vastgesteld in relatie tot de functie, de ligging en de vloeroppervlakte van het woongedeelte, en de ventilatie- en verluchtingsmogelijkheid in relatie tot de functie en de ligging van het woongedeelte en de aanwezigheid van kook-, verwarmings- of warmwaterinstallaties die verbrandingsgassen produceren;

5° de aanwezigheid van voldoende en veilige elektrische installaties voor de verlichting van de woning en het veilig gebruik van elektrische apparaten;

6° de gasinstallaties, waarbij zowel de toestellen als de plaatsing en aansluiting ervan de nodige veiligheidsgaranties bieden;

7° de stabiliteit en de bouwfysica met betrekking tot de fundering, de daken, de buiten- en binnenmuren, de draag-vloeren en het timmerwerk;

8° de toegankelijkheid.

De woning moet voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid, met inbegrip van de specifieke en aanvullende veiligheidsnormen die door de Vlaamse regering worden vastgesteld.”

Inbreuk op deze bepaling werd in de te last gelegde periode strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, Vlaamse wooncode, dat in zijn eerste alinea voor een woning bestemd voor bewoning bepaalde:

“Wanneer een woning die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5, rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro.”

De vermelde verplichtingen, waaronder de verplichting inzake de brandveiligheid, zijn bij de opeenvolgende wijzigingen van het decreet blijven gelden op grond van artikel 5 Vlaamse Wooncode.

Inbreuken hierop zijn steeds strafbaar gebleven en zijn dit op datum van het arrest nog steeds op grond van artikel 20, § 1, eerste alinea, Vlaamse Wooncode, zij het met andere straffen, namelijk als volgt:

“Als een woning of een specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid, niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5, rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen.”

Voor zover de telastlegging bewezen is, maakt het hof op grond van artikel 2, tweede lid, Strafwetboek toepassing van de minst zware straf.

9. Het is de niet naleving van de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten en de niet naleving van alle vereisten van brandveiligheid die op grond van de hiervoor vermelde regelgeving strafbaar is gesteld. Deze vereisten slaan op de vereisten en normen vermeld in artikel 5 Vlaamse wooncode.

Het is dan ook die feitelijke gedraging die in de enige telastlegging aan de beklaagden wordt verweten, namelijk het ter beschikking stellen met het oog op bewoning van woningen die niet voldeden aan de vereisten en normen vastgesteld met toepassing van artikel 5 Vlaamse Wooncode.

Meer bepaald wordt de beklaagden verweten met betrekking tot het vermelde pand niet te hebben voldaan aan *“de meest elementaire brandbeveiliging”*, wat volgens de Vlaamse Wooncode betreft de verplichting te voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid.

In de enige telastlegging wordt deze strafbare tekortkoming toegelicht door te wijzen op omstandigheden die, volgens het openbaar ministerie (althans in eerste aanleg), wijzen op deze tekortkoming door vermelding van *“als daar zijn: (...)”*, gevolgd door deze opsomming:

“- de totale afwezigheid van een tweede ontruimingsmogelijkheid die kan leiden naar een veilige plaats, tweede ontruimingsmogelijkheid wanneer de eerste door de brand onbruikbaar geworden is
- de totale afwezigheid van branddetectie- en brandmeldingsmateriaal, zoals daar zijn optische rookmelders
- door het zich onthouden van het aanvragen van de nodige vergunningen van ruimtelijke ordening voor het opsplitsen van een bestaand gebouw in verschillende zelfstandige woningen, het belemmeren van de maatschappelijke controle en toetsing van de brandveiligheid in de nieuw tot stand gekomen wooneenheid”.

Het openbaar ministerie (in hoger beroep) stelt ten onrechte dat deze opsomming de drie concrete feitelijke gedragingen betreffen die de beklaagden worden verweten. De opsomming slaat immers enkel op omstandigheden die het niet voldoen aan alle brandvereisten moeten illustreren. De opsomming van de drie omstandigheden staat er niet aan in de weg dat ook andere omstandigheden of feitelijke elementen het niet voldoen aan de normen en vereisten van artikel 5, § 1 Vlaamse Wooncode, *c.q.* alle vereisten van brandveiligheid, aantonen.

Uit de formulering van de verplichting van artikel 5, § 1, Vlaamse Wooncode dat de woning moet voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid, *met inbegrip van* de specifieke en aanvullende veiligheidsnormen die door de Vlaamse regering worden vastgesteld, volgt dat de verplichting te voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid, ruimer is of kan zijn dan de specifieke en aanvullende veiligheidsnormen die de Vlaamse regering vaststelt. Het feit dat de Vlaamse regering op het ogenblik van de telastlegging nog geen specifieke en aanvullende veiligheidsnormen had vastgesteld, doet geen afbreuk aan de verplichting voor personen die een woning met het oog op bewoning ter beschikking stellen, *c.q.* verhuren, om te voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid. De vermelding van *“met inbegrip van”* dient (enkel) om te bepalen dat de Vlaamse regering specifieke en aanvullende veiligheidsnormen kan vaststellen, wat naderhand ook geschiedde. Het adjectief ‘aanvullende’ verwijst naar de aanvulling op de basisnormen inzake brandveiligheid voor gebouwen vastgesteld door de federale wetgever (zie bespreking verder). Het feit dat de Vlaamse regering op het ogenblik van de telastlegging nog geen specifieke en aanvullende veiligheidsnormen had vastgesteld of nog geen dergelijke normen had vastgesteld met betrekking tot de omstandigheden die in de enige telastlegging ter illustratie van het niet voldoen aan de vereisten en normen werden aangehaald, brengt op zich niet mee dat het niet voldoen aan alle vereisten van brandveiligheid als strafbaar gestelde inbreuk niet beantwoordt aan het legaliteitsbeginsel in strafzaken. Evenmin volgt uit de vermelde bepaling op zich dat hiertoe een verdere invulling van de vereisten en normen inzake brandveiligheid noodzakelijk is.

Het legaliteitsbeginsel of wettigheidsbeginsel in strafzaken gaat uit van de idee dat de strafwet moet worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan ecnieder, op het ogenblik waarop hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar

is. Het eist dat de wetgever in voldoende nauwkeurige, duidelijke en rechtszekerheid biedende bewoordingen bepaalt welke feiten strafbaar worden gesteld, zodat, enerzijds, diegene die een gedrag aanneemt, vooraf op afdoende wijze kan inschatten wat het strafrechtelijke gevolg van dat gedrag zal zijn en, anderzijds, aan de rechter geen al te grote beoordelingsbevoegdheid wordt gelaten. Het wettigheidsbeginsel in strafzaken staat evenwel niet eraan in de weg dat de wet aan de rechter een beoordelingsbevoegdheid toekent. Enkel bij het onderzoek van een specifieke strafbepaling is het mogelijk om, rekening houdend met de elementen eigen aan de misdrijven die zij wil bestraffen, te bepalen of de door de wetgever gehanteerde algemene bewoordingen zo vaag zijn dat ze het wettigheidsbeginsel in strafzaken zouden schenden. Het wettigheidsbeginsel in strafzaken gaat niet zover dat het de wetgever ertoe zou verplichten elk aspect van de strafbaarstelling zelf te regelen.

De verplichting volgend uit artikel 5, § 1, eerste lid, Vlaamse Wooncode die voor de strafbaarstelling samen moet gelezen worden met de strafbepaling van artikel 20, § 1, Vlaamse wooncode, voldoet aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken.

Er kan niet worden aangenomen dat de uitdrukking 'alle vereisten van brandveiligheid' dermate vaag is dat zij de personen die woningen met het oog op bewoning ter beschikking stellen niet zou toelaten te bepalen of de handelwijze die hij overweegt aan te nemen, zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid met zich kan meebrengen. Het feit dat de rechter beschikt over een beoordelingsbevoegdheid in bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan de zaak, ontnemt de wet, *c.q.* het decreet, niet het voldoende nauwkeurige karakter ervan om te voldoen aan het strafrechtelijk wettigheidsbeginsel. Hoewel de uitdrukking 'alle vereisten van brandveiligheid' niet expliciet is gedefinieerd, kan evenmin staande worden gehouden dat zij niet zou voldoen aan de voorwaarde van voorzienbaarheid van de strafwet. Er mag van personen die in een gebouw woongelegenheden voor bewoning ter beschikking stellen worden verwacht dat zij steeds de nodige waakzaamheid aan de dag leggen bij het onderkennen van alle vereisten van brandveiligheid, volgens de op dat moment bestaande en beschikbare technieken, die het ter beschikking stellen van een woning met het oog op bewoning impliceert.

'Alle vereisten van brandveiligheid' slaat enerzijds op de normen van brandveiligheid bepaald door de federale, regionale of gemeentelijke regelgever en anderzijds op de algemene zorgvuldigheidsplicht die rust op de persoon die een woning voor bewoning ter beschikking stelt om, onder meer, een brandveilige woning ter beschikking te stellen. Het is vooral op dit laatste vlak dat aan de rechter een beoordelingsruimte naargelang de omstandigheden van de zaak wordt gelaten, zonder dat dit strijdt met het wettigheidsbeginsel in strafzaken.

Dat de 'nationale overheid' (lees: federale overheid) bevoegd was en is om inzake brandveiligheid basisnormen uit te vaardigen, dat wil zeggen normen die gemeen zijn aan een categorie van constructies zonder dat daarbij in acht genomen wordt welke de

bestemming ervan is, heeft de Vlaamse decreetgever erkend, hieraan toevoegend dat de Gewesten niettemin toch bevoegd zijn tot het regelen van aspecten van brandbeveiliging die specifiek zijn voor de gebouwen die hoofdzakelijk voor woning bestemd zijn, met name om de nationale basisnormen aan te passen en aan te vullen zonder deze aan te tasten (zie: Memorie van Toelichting, ontwerp van decreet houdende de Vlaamse wooncode, Vlaams Parlement, *Parl. St.*, st. 654 (1996-1997), p. 13).

Artikel 2, § 1 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen bepaalt: *“Met het oog op de preventie van brand en ontploffing, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de basispreventienormen die één of meer categorieën van constructies gemeen hebben, ongeacht hun bestemming.”*

Dit betreft een delegatie aan de Koning die niet in strijd is met het wettigheidsbeginsel in strafzaken, gezien de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld.

Het *koninklijk besluit van 7 juli 1994 tot vaststelling van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing waaraan de gebouwen moeten voldoen* omschrijft in zijn bijlagen concrete normen van brandveiligheid, die onder meer slaan op compartimentering, (buiten)trappenhuizen, evacuatiewegen, vluchtterrassen en rookdetectie. Het opschrift van dit KB werd met ingang van 1 april 2017 gewijzigd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 december 2016 (*BS 18 januari 2017*), namelijk door weglating van “bestaande” als adjectief voor het woord ‘gebouwen’.

Artikel 1 van het vermelde koninklijk besluit van 7 juli 1994 bepaalt:

“De technische specificaties die opgenomen zijn in de bijlagen van dit besluit zijn van toepassing op:

- de op te richten gebouwen;*
- de uitbreidingen aan bestaande gebouwen maar beperkt tot het gedeelte van de uitbreiding.*

De basisnormen zijn niet van toepassing op bestaande gebouwen.

Als “bestaande gebouwen” worden beschouwd:

- de hoge en middelhoge gebouwen waarvoor de bouwaanvraag werd ingediend vóór 26 mei 1995;*
- de lage gebouwen waarvoor de bouwaanvraag werd ingediend vóór 1 januari 1998.”*

verklaarde op 8 januari 2013 als gedelegeerd bestuurder en oprichter van de vennootschap onder meer (stuk 401): *“Ik heb inderdaad de werkelijke leiding*

over het bedrijf. Ik beheer het gebouw in de Kruisstraat in samenspraak met de andere bestuurders. is een immobiliëvennootschap waaronder de verschillende eigendommen vallen. (...) Ik heb het pand aangekocht in 1967 als atelier op het gelijkvloers; er was echter een woning aangehecht en de bovenverdieping stond leeg. Op vraag van de toenmalige directie van de tegenover gelegen school, werden toen enkele studio's ingericht voor studenten en dit tot ergens in de jaren negentig, denk ik. Daarna heb ik de kamers samengevoegd. Ik had geen weet dat ik een vergunning diende aan te vragen. Ik ging ervan uit dat alles in orde was, gezien de goedkeuring door de stadsdiensten. ik kan u niet preciseren welke diensten omdat ik daar niet van op de hoogte ben. De inbreuken waarover sprake zijn vijftientig jaar geleden gepleegd. (...) Momenteel is een architect bezig met plans voor de opbouw van een appartementsgebouw volgens de regelgevende wetgeving. We hopen te kunnen voldoen aan de opgelegde termijn; dit is echter onafhankelijk van onze wil."

Uit deze verklaring en de vaststellingen in het gebouw blijken de wijzigingen aan het gebouw, dat omgevormd werd van een atelier tot een gebouw met verschillende woongelegenheden. Er was sprake zowel van een wijziging van de hoofdfunctie van een gebouw als van de wijziging van het aantal woongelegenheden in het gebouw. Deze wijzigingen waren op het ogenblik van de uitvoering ervan en op het ogenblik van de telastlegging vergunningsplichtig. Uit de vermelde elementen volgt dat deze wijzigingen nooit het voorwerp waren van enige vergunning, zodat het hof vaststelt dat er geen sprake is van een bouwaanvraag ingediend vóór 26 mei 1995, voor zover het gebouw als een hoog of middelhoog gebouw wordt omschreven, of vóór 1 januari 1998, voor zover het gebouw als een laag gebouw wordt omschreven. Voor deze vaststelling dient niet vast te staan dat er sprake was van een strafrechtelijke inbreuk op de vergunningsplicht: het betreft een feitelijke vaststelling op grond van de dossiergegevens. Aldus is het gebouw in functie van de toepassing van het koninklijk besluit van 7 juli 1994 geen bestaand gebouw en zijn de basisnormen van dit koninklijk besluit van toepassing op dit gebouw.

Het feit dat de Vlaamse regering thans wel specifieke en aanvullende vereisten van brandveiligheid heeft vastgesteld, brengt niet mee dat de uitdrukking 'alle vereisten van brandveiligheid' enkel daardoor exhaustief is ingevuld: alle vereisten van brandveiligheid blijft mede ook slaan op de (federale) basisnormen van brandveiligheid en op de kennis van elementaire voorzorgsmaatregelen inzake brandveiligheid in hoofde van een persoon die woongelegenheden ter beschikking stelt, *c.g.* verhuurt; dat deze verhuur geschiedde in een professioneel georganiseerd en commercieel kader versterkt deze vereiste enkel. Geenszins tasten de door de Vlaamse regelgever vastgestelde normen de al bestaande, door de federale regelgever vastgestelde, basisnormen aan.

Uit de overwegingen hiervoor volgt dat het openbaar ministerie, hierin bijgetreden door de beklagden, ten onrechte aanvoert dat de concreet te last gelegde feiten op het moment van de telastlegging geen inbreuk vormden op artikel 5, § 1, tweede lid van de Vlaamse

Wooncode, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1 van dit decreet en dat, voor zover dit wel het geval is, de strafbaarstelling niet strookt met het wettigheidsbeginsel in strafzaken.

Dit middel is ongegrond.

10. Uit de dossiergegevens volgt dat het gebouw op het ogenblik van de telastlegging niet voldeed aan alle vereisten van brandveiligheid, voornamelijk wat betreft compartimentering en evacuatie(mogelijkheden).

Het betreft een oud gebouw, zowel ten tijde van de telastlegging, als op het ogenblik dat de verhuur van de woongelegenheden werd aangevat. Het hof verwijst naar de hiervoor aangehaalde verklaring van [redacted] waaruit volgt dat in het gebouw al in de jaren zeventig van de vorige eeuw studentenkamers werden ingericht en dat deze studentenkamers in de jaren negentig van de vorige eeuw werden omgevormd tot studio's. Zoals reeds vermeld, was er geen stedenbouwkundige vergunning voor deze wijzigingen (zie ook stuk 27). Uit de vaststellingen vevat in het dossier volgt dat het gebouw op het ogenblik van de telastlegging zeven woongelegenheden bevatte.

Op 29 december 2011 brak in het gebouw brand uit. Volgens het verslag van branddeskundige ir. Vroman ontstond de brand op het gelijkvloers, situeerde de brandhaard zich in een zetel en lag kwaadwillig opzet aan de basis van de brand. Deze brand veroorzaakte het tragisch overlijden van de zeer jonge [redacted] de baby van de burgerlijke partij [redacted] en veroorzaakte verwondingen aan de vermelde burgerlijke partij zelf, [redacted] en [redacted]. Bij vonnis van 27 mei 2014 van de raadkamer van de, toenmalige, rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde, werd [redacted] voor feiten omschreven als opzettelijke brandstichting geïnterneerd.

Uit de verklaringen van diverse bewoners van het gebouw die slachtoffer werden van de brand volgt dat het gebouw onmogelijk via de trappenhal kon verlaten worden (stuk 9 en de navolgende processen-verbaal waarnaar daarin verwezen wordt). Het hof verwijst naar de verklaringen die de eerste rechters vermeldden op de pagina's 8 en 9 van het beroepen vonnis en herhaalt deze hier:

"- [redacted] bewoner van studio [redacted] (straatzijde links, eerste verdieping); [redacted] : hoorde roepen en het geluid van gebroken glas, keek naar buiten en zag [redacted] op het voetpad liggen die riep om naar buiten te komen. De vrouw van [redacted] wou naar buiten springen, maar hij hield haar tegen. Hij wou via de deur vertrekken, maar dat kon niet omdat er te veel rook was. De buur van boven, [redacted] smeekte op dat ogenblik zijn baby te vangen, waarop [redacted] riep de baby te laten vallen. De baby kwam op de grond terecht waarop ook de vader is gesprongen. Nadien is de vrouw van [redacted] gesprongen, waarop [redacted] zelf is gesprongen;

- *eveneens bewoonster van studio partner van voormelde, st. : no het lawaai merkte zij dat het appartement van in brand stond. belde, maar de bel was blijkbaar al stuk. Hij riep om naar buiten te komen. Ze zag de baby vallen. Haar man opende de deur die toegang gaf tot de gang. De rook kwam op hen af, ze konden niet ademen. Het was ingevolge de rook onmogelijk via de gang te vertrekken. Daarop besloot haar man om via het venster (aan de straatzijde) te vertrekken;*
- *bewoner studio (tweede verdieping, aan de achterzijde), st. hij hoorde de bel en stond op. Hij deed het venster open aan de achterzijde en zag op het dak (van de tussenverdieping) lopen. Hij merkte een rookgeur op en hoorde de ambulance roepen. Hij opende de deur om te vertrekken via de gang, maar dat was niet mogelijk. Er was te veel rook, je kon niet ademen. Hij keerde terug in zijn appartement en ontsnapte via het venster en bereikte het platform met een buurman;*
- *bewoner van studio (eerste verdieping, achterzijde), st. l: hoorde bellen en rook een geur van rubber en plastic. Hij opende de deur en werd onmiddellijk bevangen door de rook. Hij sloot opnieuw de deur. Hij opende het venster dat uitgaf op het terras. Hij hoorde om hulp roepen. De rook drong binnen in zijn kamer. Hij sprong op het terras naast hem en merkte boven hem die ook op het platform sprong;*
- *bewoonster van studio (eerste verdieping, straatzijde, rechts), st. : ze zag een soort vuurwerk. Ze zag vlammen vanop het gelijkvloers die tot bij haar opstegen via het venster. Ze sloot het venster. Ze probeerde via de deur te ontkomen, maar het was onmogelijk om buiten te komen door de rook in de gang. Ze riep om hulp. Een tijdje later hebben drie personen haar uit het gebouw gered via de ladder in de straat (van de brandweer);*
- *bewoner van studio (eerste verdieping, soort aanbouw achteraan) st. : hij werd gewekt door de bel. Hij rook een rookgeur en opende de deur. In de gang benam de rook hem de adem. Het was onmogelijk via de trap naar beneden te gaan, het was vol rook. Hij sloot terug de deur en vluchtte via het venster naar het terras;*
- *bewoner van studio (tweede verdieping, straatzijde), st. : hij hoorde de bel. Hij opende een venster en zag een persoon die hem toeriep om naar beneden te komen. Hij stak zijn hoofd door het venster en zag vlammen uit het venster beneden komen. Hij nam (baby) en wou via de gang vertrekken maar dit was onmogelijk door de rookontwikkeling. De rook was echt donker. Hij keek naar buiten en riep dat hij een baby had. De persoon beneden riep hem toe om de baby te gooien, waarop hij de baby losliet. Daarop sprong hij zelf uit het venster, waarbij hij zijn voeten eerst naar buiten stak. Op st. is het venster aangeduid waarlangs hij naar buiten is gesprongen."*

Het gebouw had een "administratieve voorgeschiedenis" inzake woonkwaliteit. Op 22 september 2005 stelde een bevoegde ambtenaar ter plaatse vast dat het pand niet voldeed aan de minimale kwaliteitsvereisten. De zeven woongelegenheden werden toen onbewoonbaar bevonden. De studio's 102, 103, 104 en 201 waren tijdens het onderzoek niet toegankelijk maar kregen punten op het technisch verslag vanwege gebreken aan het

gebouw. De eigenaar voerde herstellingen uit en het pand werd niet onbewoonbaar en ongeschikt verklaard. Na een nieuw onderzoek op 30 april 2010 werd het pand op 25 juni 2010 door de burgemeester ongeschikt en onbewoonbaar verklaard. Dit besluit werd na uitvoering van werken, op 14 september 2010 ingetrokken.

Uit het verslag van 28 januari 2013 van luitenant en kapitein
van de brandweer Ronse blijkt onder meer het volgende:

- het gebouw was niet voorzien van brandwerende deuren; de deuren betroffen doorgaans houten deuren voorzien van verluchttingsroosters; een kartonnen deur scheidde de woonheden 102 en 104 en hun gemeenschappelijke gang van de rest van het gebouw;
- geen enkele woongelegenheden was gecompartmenteerd; de zolder was niet gecompartmenteerd;
- de gemeenschappelijke berging deed dienst als vuilnisruimte en was niet gescheiden van de andere vertrekken;
- er werden geen pictogrammen voor aanduiding van de uitgangen en nooduitgangen aangetroffen;
- er werden geen volgnummers van de bouwlagen aangeduid;
- er werd geen veiligheidsverlichting (voor onder meer de evacuatiewegen) aangetroffen;
- in het gebouw werd één poederblusapparaat van het merk Somati (zonder vermelding van keuringsdatum) aangetroffen, meer bepaald op de overloop van niveau +1.

Uit diverse foto's van het gebouw na de brand blijkt dat nog nuttige vaststellingen inzake brandveiligheid konden plaatsvinden, onder meer deze door de brandweer, hiervoor vermeld (stukken 241 tot 255). Deze foto's geven ook een goed beeld van de slechte toestand van de woning waarin zeven, primitieve, woongelegenheden werden ingericht.

De verwijzing door de beklagden naar de aanwezigheid van branddetectie- en brandmeidingsmateriaal, zich steunend op een proces-verbaal van 22 oktober 2015 van een gerechtsdeurwaarder, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de determinerende tekortkomingen inzake brandveiligheid van het gebouw. De eerste rechters hebben dit argument correct ontmoet en weerlegd op de pagina's 7, 8 en 9 van het bestreden vonnis en het hof verwijst naar deze overwegingen.

Evenmin doet de afwezigheid van eerdere opmerkingen over de brandveiligheid n.a.v. voorgaande controles hieraan afbreuk: ten onrechte voeren de beklagden aan dat zij er op grond van de controlebezoeken van de bevoegde ambtenaar zonder opmerkingen inzake brandveiligheid zonder meer mochten van uitgaan dat er "geen probleem" was.

Ook een vermeend gedogen van overheden inzake de in het pand aanwezige woongelegenheden doet geen afbreuk aan de vaststellingen en de gebreken.

Terecht stelden de eerste rechters vast dat uit het dossier volgt dat de trappenhal niet bruikbaar was om het pand te verlaten nu deze volledig gevuld was met rook. Geen enkele getuige maakte melding van de werking van het signaal van een rookdetector. De bewoners werden gewekt door het geroep van [redacted], de brandstichter, maar niet door een (werkende) rookdetector.

De eerste rechters stelden eveneens terecht vast aan de hand van de dossiergegevens dat waar blijkt dat er een nooduitgang-unit zou aanwezig zijn in de trappenhal op de tweede verdieping, deze een pijl naar beneden aangeeft, met andere woorden via de trap, daar waar alle getuigen aangaven dat deze trap onbruikbaar was ingevolge de rookontwikkeling.

De eerste rechters overwogen ook terecht dat de bewoners van de studio's 103, 104 en 202 wel zijn kunnen ontkomen via het plat dak of platform op de achterzijde, maar dat in tegenstelling tot wat de verdediging voorhoudt dit platform niet bereikbaar was voor [redacted] die een studio had aan de voorzijde van het gebouw. In tegenstelling tot wat het proces-verbaal van de gerechtsdeurwaarder lijkt aan te geven, had de studio van [redacted] geen venster dat uitgaf op de achterzijde van het pand (st [redacted]). De studio [redacted] die wel een dergelijk venster had, was voor [redacted] enkel bereikbaar via de trappenhal, die volledig met rook gevuld was en bijgevolg niet kon gebruikt worden, waar zich nog de vraag stelt of de deur van studio [redacted] wel open was. De bewoners van de studio's aan de straatzijde of voorzijde van het gebouw gelegen op de eerste verdieping hebben het pand eveneens langs de voorzijde moeten verlaten en niet via het platform. Enkele bewoners zijn vanuit het venster op de eerste verdieping gesprongen; een andere bewoner werd ontzet door de brandweer.

Aldus blijkt uit de feiten zelf dat er geen effectieve rookdetectie aanwezig was op het ogenblik van de feiten, daar waar geen rookdetector heeft gewerkt, niettegenstaande de trappenhal met rook gevuld was. Voorts blijkt dat de bedoelde nooduitgang via het platform aan de achterzijde van het pand voor [redacted] onbereikbaar was. [redacted] kon zichzelf en zijn kind bijgevolg enkel in veiligheid brengen via de vensters aan de voorzijde, die zoals gezegd, niet groot genoeg waren om deze evacuatie op een vlotte wijze te laten verlopen. Er mag ook aangenomen worden dat de kleine vensters ertoe bijgedragen hebben dat [redacted] de situatie niet op een adequate wijze heeft kunnen beoordelen.

Deze elementen bevestigen dat de woning niet beantwoordde aan alle vereisten van brandveiligheid.

Het gebouw was, zoals bij herhaling vermeld, ingedeeld in zeven woonegelegenheden. De toestand van brandonveiligheid was reeds lange tijd aanwezig. Het hof stelt vast dat van de inbreuk op de Vlaamse Wooncode een gewoonte werd gemaakt, in de zin van artikel 20, § 1, derde lid, 1°, Vlaamse Wooncode.

Het gebouw was (en is) eigendom van de . De zich erin bevindende woongelegenheden werden voor rekening van deze rechtspersoon verhuurd.

Op het ogenblik van de telastlegging was de gedelegeerd bestuurder de inmiddels overleden . Hij verklaarde het beheer van de rechtspersoon in handen te hebben, doch te handelen in samenspraak met de andere bestuurders, met name de eerste beklagde , de tweede beklagde en diens echtgenote de derde beklagde ; volgens deed hij binnen de onderneming niets zonder overleg met de medebestuurders, wat door de beklagden niet is betwist en weerlegd. De andere bestuurders werden feitelijk ook bij de werking van de vennootschap betrokken en hadden de beslissingsbevoegdheid en -macht om aan de brandonveilige toestand van het gebouw een einde te stellen en er op toe te zien dat alle vereisten van brandveiligheid werden nageleefd, doch lieten na dit te doen, wat *in casu* volstaat als moreel element voor het misdrijf, namelijk het (algemeen) opzet.

De eerste rechters wezen terecht op het familiaal karakter van de onderneming, zodat er geen sprake was van een complexe besluitvorming binnen de rechtspersoon. Dit laat toe de strafrechtelijke fout van de rechtspersoon af te leiden uit de tekortkomingen van de verantwoordelijken binnen de rechtspersoon. Bovendien was er binnen de rechtspersoon duidelijk onvoldoende oog voor de naleving van allerhande vereisten inzake de woonkwaliteit, inzonderheid de vereisten van brandveiligheid, wat een eigen strafrechtelijke fout van deze rechtspersoon is.

De enige telastlegging is bewezen en is de vier beklagden toerekenbaar.

11.1 Het recht om behoorlijk te wonen is een individueel recht en geeft aan dat iedereen aanspraak kan maken op een woning die minstens aan de minimale kwaliteitseisen voldoet en dat die tegen een betaalbare prijs wordt aangeboden; dit geldt zeker voor de vereisten van brandveiligheid. Het bewezen misdrijf doorkruist deze doelstellingen van de Vlaamse Wooncode. De beklagden hebben enkel oog gehad voor hun eigen economische belangen en het realiseren van een maximale winst met een minimum aan investering en inspanning.

Artikel 20, § 1, derde lid, Vlaamse Wooncode bepaalt 'gewoonte' als een verzwarende omstandigheid als volgt: *"Het misdrijf, bedoeld in het eerste of tweede lid, wordt gestraft met een geldboete van 1000 tot 100.000 euro en met een gevangenisstraf van één jaar tot vijf jaar of met een van die straffen alleen in volgende gevallen:*

1° als van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt"

Deze verzwarende omstandigheid is voor de vier beklagden voor het hof voorhanden: de beklagden verhuurden diverse woongelegenheden en de onderneming was op dergelijke doorlopende verhuur gericht.

Gezien het economisch karakter van de misdrijven is een geldboete voor elke beklagde de meest passende sanctie. Een geldboete heeft voor geen van de beklagden tot gevolg dat zij

op onevenredige wijze sociaal gedeclasseerd worden of dat hun sociale reclassering wordt bemoeilijkt. Een meer milde bestraffing zou de beklaagden onvoldoende wijzen op hun verantwoordelijkheid.

Bij de bepaling van de geldboete en de omvang van het verleende gewoon uitstel, houdt het hof voor elke beklaagde afzonderlijk rekening met de onderscheiden betrokkenheid van de natuurlijke personen bij het bestuur van de rechtspersoon en het feit dat het misdrijf vooral de vierde beklaagde financieel is ten goede gekomen.

De bewezen feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012, zodat het hof deze geldboeten verhoogt met 45 deciem. Voor de eerste, tweede en derde beklaagde moet de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf hen ertoe aanzetten de geldboete te betalen.

11.2 Aan de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde kan, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de aan elk van hen opgelegde geldboete worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan eerste, tweede en derde beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werden tot nu nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, terwijl de vierde beklaagde nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van 24.000 euro of meer of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek. Het is daarenboven te verwachten dat deze veroordeling de beklaagden zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken. Het hof houdt hierbij ook rekening met het volledig uitgevoerde herstel, zoals hierna besproken.

12. Artikel 50, tweede lid Strafwetboek bepaalt dat alle wegens eenzelfde misdrijf veroordeelde personen hoofdelijk gehouden zijn tot de kosten wanneer zij door eenzelfde vonnis of arrest zijn veroordeeld. Mits de rechter de redenen hiertoe opgeeft, kan hij alle veroordeelden of enige van hen vrijstellen van die hoofdelijkheid.

De eerste rechters oordeelden over de kosten als volgt: *"Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde elk tot één derde van de gerechtskosten, tot op heden begroot (...)"*

Door te voldoen aan de veroordeling tot betaling van de kosten in eerste aanleg zouden de beklaagden niet enkel meer betalen dan het totaal van de werkelijke kosten, bovendien stelt het hof vast de beklaagden door hetzelfde vonnis werden veroordeeld wegens hetzelfde misdrijf en de eerste rechter geen redenen gaf voor de vrijstelling van de hoofdelijkheid in veroordeling tot de kosten. Het hof veroordeelt de beklaagden voor het hof hoofdelijk tot de kosten in eerste aanleg en in beroep.

13. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op 25 euro, sinds 1 januari 2017 te vermeerderen met 70 opdecimes tot 200 euro, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op 51,20 euro (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

14. Uit de dossiergegevens (o.m. stuk 2, bundel lasthebber *ad hoc*) volgt dat het pand te , werd gesloopt. De eiser in herstel stelt zelf in conclusies voor het hof dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

Aldus stelt het hof vast dat de herstellvordering in deze zaak hangend voor het hof zonder voorwerp is.

15.1 De eerste rechters veroordeelden de beklaagden "*solidair*", dit is hoofdelijk, om te betalen aan de burgerlijke partij de volgende bedragen:

- 1.413,34 euro voor medische kosten;
- 677,34 euro voor diverse kosten;
- 100 euro voor administratiekosten;
- 12.500 euro voor "*verlies van een kind*".

Daarnaast stelden de eerste rechters een arts-deskundige aan ten aanzien van de burgerlijke partij, met een uitgebreide deskundigenopdracht.

Waar de eerste rechter op pagina 11 van het beroepen vonnis schrijft: "*Waar eerste beklagde werd vrijgesproken, is de vordering tegen haar ongegrond. De overige beklagden stellen (...)*", berust dit op een klaarblijkelijk materiële mislag, nu de eerste rechter de eerste beklagde niet heeft vrijgesproken, maar deze "*solidair*" met de tweede, de derde en de vierde beklagde op burgerlijk gebied heeft veroordeeld.

De burgerlijke partij vraagt voor het hof de bevestiging van deze beslissing. Daarnaast vordert de burgerlijke partij zijn kosten in beroep, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 2.200 euro.

De burgerlijke partij baseert zijn vordering derhalve nog enkel op het verlies van een kans.

15.2 De eerste rechters overwogen terecht dat de brandonveilige situatie van het pand de burgerlijke partij en zijn jonge baby een kans hebben ontnomen om zich heelhuids in veiligheid te brengen vanuit het brandende pand. Er is ook volgens het hof sprake van een causaal verband tussen het voor de beklagden bewezen misdrijf en het verlies van een kans in hoofde van de burgerlijke partij.

Het feit dat er een branddetector zou aanwezig geweest zijn op de kamer van de burgerlijke partij en dat een gerechtsdeurwaarder vaststelde dat er rookmelders en noodverlichting in het pand voorhanden waren, doet aan de vaststelling van dit oorzakelijk verband geen afbreuk. Voor zover deze voorzieningen aanwezig waren, werd ook de bewaring en werking ervan door de beklagden niet voldoende gecontroleerd.

Door onder meer de afwezigheid van effectief werkende rookdetectors in de trappenhal werd de burgerlijke partij niet voldoende snel gealarmeerd over de zich ontwikkelende brand en kon de burgerlijke partij als gevolg van de al gevorderde rookontwikkeling zichzelf en zijn kind niet meer langs de trappenhal in veiligheid brengen. Toen de burgerlijke partij de brand opmerkte was de trappenhal volledig en volstrekt onbruikbaar voor een veilige evacuatie. De enige kans op evacuatie die de burgerlijke partij nog restte waren de hiervoor niet geschikte, te kleine ramen ter hoogte van de tweede verdieping, waar hij zich door moest wurmen en die hem niet toelieten zich een goed beeld te vormen van de reële gevaarsituatie.

Terecht stelden de eerste rechters dat het de burgerlijke partij niet kan verweten worden niet de komst van de brandweer te hebben afgewacht. Hij heeft bij de evacuatie en het loslaten van zijn kind in de veronderstelling, en hoop, dat het zou worden opgevangen, geen fout begaan.

Evenmin heeft het feit dat andere bewoners wel het brandende pand ongeschonden konden verlaten enige relevantie voor deze beoordeling en vaststelling.

Indien de beklagden de verplichting inzake de brandvereisten hadden nageleefd en het bewezen misdrijf niet hadden gepleegd, had de burgerlijke partij een grotere, ernstige en werkelijke, kans op veilige evacuatie gehad. Het verlies van deze kans is vergoedbare schade als gevolg van het bewezen misdrijf.

Dit verlies aan een kans als vergoedbare schade slaat op de kans voor de beklagde op het vermijden van een nadeel, concreet in deze zaak om zonder of met minder verwondingen het brandende pand te verlaten en het verlies van een kans om zijn jonge kind ongeschonden uit de brand te redden.

Het verlies van deze kans als vergoedbare schade betreft niet de medische kosten, de huishoudelijke of de economische schade of het verlies van het kind, zoals vermeld in de begroting van de eerste rechters, maar het is een autonome schade. Deze autonome schade

staat in essentie op een morele schade die het hof bij gebreke aan gegevens die een precieze berekening toelaten in billijkheid en in totaal op de datum van het arrest begroot op 13.000 euro.

De aanstelling van een (arts-)deskundige is naar het oordeel van het hof niet nodig en zal geen meer precieze begroting van het verlies van een kans als autonome schade meebrengen, zodat het hof deze onderzoeksmaatregel niet beveelt.

15.3 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Er werden geen redenen aangevoerd om een ander bedrag dan het voorziene basisbedrag toe te kennen. De vordering van de burgerlijke partij beloopt 14.690,68 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten. Dit bedrag bevindt zich volgens het vermelde KB in de schijf tussen 10.000,01 euro en 20.000,00 euro, waarvoor het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.320 euro beloopt.

16. Er zijn mogelijk andere burgerlijke belangen niet in staat van wijzen, zodat het hof deze aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep van de burgerlijke partij niet ontvankelijk;

verklaart de overige hoger beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis wat betreft de beslissing tot verbetering (aanvulling) van de enige telastlegging;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige als volgt:

verklaart de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde elk schuldig aan de (verbeterde) enige telastlegging;

veroordeelt de eerste beklagde voor het bewezen misdrijf tot een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 5.500 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

gelast voor de eerste beklagde voor een proeftermijn van drie jaar gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 300 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 1.650 euro;

veroordeelt de tweede beklagde voor het bewezen misdrijf tot een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 5.500 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

gelast voor de tweede beklagde voor een proeftermijn van drie jaar gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 300 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 1.650 euro;

veroordeelt de derde beklagde voor het bewezen misdrijf tot een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 5.500 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

gelast voor de derde beklagde voor een proeftermijn van drie jaar gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 400 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 2.200 euro;

veroordeelt de vierde beklagde voor het bewezen misdrijf tot een geldboete van 6.000 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 33.000 euro;

gelast voor de vierde beklagde voor een proeftermijn van drie jaar gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 500 euro, vermeerderd met 45 decimen tot 2.750 euro;

veroordeelt elke beklagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro;

veroordeelt elke beklagde tot betaling van een bijdrage van 25 euro in het Slachtofferfonds, met 70 deciemmen verhoogd tot 200 euro;

veroordeelt de eerste, tweede, derde en vierde beklagde hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 340,31 euro in eerste aanleg en 303,42 euro in beroep;

veroordeelt de eerste beklagde de tweede beklagde
de derde beklagde en de vierde beklagde hoofdelijk tot betaling
aan de burgerlijke partij van een bedrag van 13.000 euro, meer de
gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest en tot de kosten van de burgerlijke partij,
hierin begrepen een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro in eerste aanleg en 1.320 euro
in beroep en wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond;

houdt de afhandeling van andere burgerlijke belangen aan;

stelt vast dat de herstellvordering van de wooninspecteur zonder voorwerp is.

Kosten eerste aanleg: **€ 340,31**

Kosten beroep:

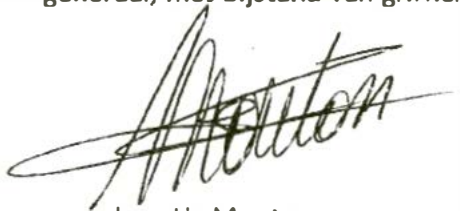
Afschrift vonnis:	€ 63,00
Afschriften akten HB:	€ 12,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 70,00
Dagv. 1e, 2e en 3e bekl.:	€ 52,49
Dagv. 4e bekl. (lah):	€ 26,24
Dagv. eiser tot herstel:	€ 25,87
Dagv. BP :	€ 26,24

€ 275,84

+ 10 %: € 27,58

Totaal: **€ 303,42**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van 30 november 2017 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

